

Sygn. akt VI Ka 160/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 maja 2014 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Andrzej Tekieli (spr.)

Sędziowie SO Klara Łukaszewska SO Tomasz Skowron

Protokolant Małgorzata Pindral

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze Roberta Remiszewskiego

po rozpoznaniu w dniu 13 maja 2014r.

sprawy S. J.

oskarżonego z art. 190 § 1 kk

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze

z dnia 5 listopada 2013r. sygn. akt II K 235/13

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego S. J. w ten sposób, że uznając, iż wina i społeczna szkodliwość czynu oskarżonego nie są znaczne, na podstawie art. 66§1 kk i art. 67§1 kk postępowanie wobec oskarżonego warunkowo umarza na okres próby wynoszący 1 (jeden) rok;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 160/14

UZASADNIENIE

S. J. został oskarżony o to, że:

1. w dniu 3 sierpnia 2012r. w K. na ulicy (...) groził K. S. popełnieniem na jego szkodę przestępstwa w ten sposób, że wypowiedział do niego słowa „ja ci to auto spalę”, które wzbudziły w zagrożonym uzasadniona obawę, że groźba będzie spełniona, czym działał na szkodę K. S., to jest o czyn z art. 190 §1 k.k.;

2. w dniu 3 sierpnia 2012r. w K. na ulicy (...) dokonał uszkodzenia cudzej rzeczy w ten sposób, że działając w sposób umyślny zarysował powłokę lakieru elementów nadwozia pojazdu marki R. (...) nr rej. (...) w postaci przedniego lewego błotnika, lewych przednich i tylnych drzwi oraz tylnego błotnika, czym spowodował straty na kwotę 3.147 zł na szkodę K. S. i R. S., to jest o czyn z art. 288 §1 k.k.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze wyrokiem z dnia 5 listopada 2014r. w sprawie II K 235/13:

- I. uznał oskarżonego S. J. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt 1 części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 190 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 190 § 1 k.k. wymierzył mu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności;
- II. uniewinnił oskarżonego S. J. od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt 2 części wstępnej wyroku;
- III. na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego S. J. kary pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 2 lata;
- IV. na podstawie art. 71 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego S. J. karę 40 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość stawki na kwotę 20 złotych;
- V. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych zwolnił oskarżonego S. J. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym opłaty.

Wyrok ten w zakresie punktu I, III, IV i V zaskarżył obrońca oskarżonego zarzucając:

1. błąd w ustaleniach faktycznych, który miał wpływ na treść orzeczenia, poprzez przyjęcie, iż w dniu 3 sierpnia 2012r. oskarżony S. J. zagroził K. S. spalaniem samochodu, podczas gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, w szczególności wyjaśnienia oskarżonego, zeznania świadków K. K., K. H. i J. K. nie pozwalają na takie ustalenia (art. 438 pkt 3 kpk);
2. błąd w ustaleniach faktycznych, który miał wpływ na treść orzeczenia, poprzez przyjęcie, iż K. S. zgłosił objęte zarzutami aktu oskarżenia na Policji niezwłocznie w dniu 3 sierpnia 2012r., podczas gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, w szczególności zeznania K. S., R. S. oraz treść notatki z k 1 akt nie pozwala na takie ustalenie (art. 438 pkt 3 kpk);
3. naruszenie prawa procesowego, a mianowicie art. 5§2 kpk poprzez jego niezastosowanie do niedających się usunąć wątpliwości dotyczących tego, czy w dniu 3 sierpnia 2012r. ok. godz. 12.00 oskarżony S. J. wykonywał pracę w Ł., czy też przerwał pracę i przebywał w K..

Stawiając powyższe zarzuty, autor apelacji wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie S. J. od popełnienia czynu objętego punktem 1 aktu oskarżenia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja co do zasady nie zasługiwała na uwzględnienie, niemniej odniosła ten skutek, że Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok warunkowo umarzając postępowanie wobec oskarżonego S. J..

W pierwszej kolejności wskazać należy że wyrok Sądu I instancji zaskarżony został tylko na korzyść oskarżonego w zakresie skazania za przestępstwo z art. 190 § 1 k.k., uprawomocnił się natomiast w zakresie uniewinnienia od popełnienia czynu z art. 288 § 1 k.k. i ta część wyroku pozostawała poza zakresem rozważań Sądu Odwoławczego.

Zarzucając błędy w ustaleniach faktycznych i naruszenie art. 5 § 2 k.p.k. skarżący w istocie polemizuje z ustaleniami Sądu I instancji prowadzącymi do przyjęcia sprawstwa i winy oskarżonego, przedstawia własną ocenę materiału dowodowego inną aniżeli ten Sąd. Przypomnieć w tej sytuacji należy, że zgodnie z utrwalonym poglądem w orzecznictwie Sądu Najwyższego, sądów apelacyjnych i w doktrynie przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną prawa procesowego a więc mieści się w ramach swobodnej oceny dowodów gdy: 1. jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy całokształtu okoliczności i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy; 2. stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego; 3. jest wyczerpująco i logicznie z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego argumentowane w pisemnym uzasadnieniu (zob. m.in. wyrok SN z 9.11.1990 r. WRN 149/90 OSNKW 7 – 9/1991 poz. 41). Wymogi te zdaniem Sądu Okręgowego spełnił

Sąd I instancji w niniejszej sprawie. Dysponując na rozprawie głównej walorem bezpośrednio, działając w ramach zasady swobodnej oceny dowodów Sąd I instancji władny był dać wiarę dowodom z zeznań świadków K. S., T. S. i R. S., odmówić zaś wiarygodności dowodom przeciwnym w postaci wyjaśnień oskarżonego czy też zeznań świadka K. K.. Swoje stanowisko przy tym Sąd ten dostatecznie uzasadnił w pisemnym uzasadnieniu wyroku (str. 3 – 5 uzasadnienia, k. 75 – 76 akt).

Nie przekonuje natomiast polemika z tym stanowiskiem zawarta w uzasadnieniu apelacji. Nie są dostatecznym argumentem przemawiającym przeciwko rozstrzygnięciu Sądu I instancji drugorzędne rozbieżności w zeznaniach K. S. i T. S. dotyczące okoliczności wypowiedziania przez oskarżonego groźby spalenia samochodu. Podkreślić należy że zarówno K. S. (k. 4 – 5, k. 22 - 23) jak

i T. S. (k. 15 – 16, k. 59 – 60) byli konsekwentni co do faktu wypowiedziania tej groźby, a o uzasadnionej obawie jej spełnienia świadczy chociażby zachowanie K. S. który po wyjściu oskarżonego podszedł do okna aby sprawdzić co robi oskarżony a następnie wyszedł na zewnątrz. Z treści zeznań obydwu świadków wynika ponadto że w dniu zdarzenia pojechali na policję zgłosić o zdarzeniu. Twierdzenie skarżącego że „...działania pokrzywdzonego i jego rodziny podjęte zostały obrazowo rzecz ujmując za całokształt problemów z oskarżonym” są jedynie spekulacjami nie mogącymi skutkować zmianą czy uchynieniem wyroku. Nie może odnieść takiego skutku także odmienna aniżeli Sądu I instancji ocena przez skarżącego zeznań niektórych świadków, m.in. K. K. czy też J. K., dokonując swojej oceny Sąd I instancji nie naruszył bowiem zasady swobodnej oceny dowodów, o czym mowa była powyżej. Tak więc zarzuty skarżącego okazały się nieuzasadnione.

Nie podzielając zarzutów zawartych w apelacji Sąd Okręgowy uznał jednak, że nie tylko wymierzona oskarżonemu za przypisany mu czyn kara pozbawienia wolności razi nadmierną represyjnością, ale w ogóle wyrok skazujący oskarżonego nie jest rozstrzygnięciem sprawiedliwym. Oskarżony S. J. nie był dotychczas karany przez Sąd, w miejscu zamieszkania cieszy się dobrą opinią, angażuje się w sprawy lokalnej społeczności, co potwierdza w swojej opinii Burmistrz K. (k. 18, k. 40). Dotychczasowa postawa życiowa oskarżonego jest więc bez zarzutu. Jak ustalił Sąd

I instancji powodem zachowania się oskarżonego w niniejszej sprawie było pozostawienie przez K. S. samochodu w taki sposób, że ograniczało to możliwość wyjazdu przez oskarżonego swoim samochodem z terenu swojej posesji. Nie eliminuje to odpowiedzialności karnej oskarżonego, w pewnym stopniu jednak to jego zachowanie usprawiedliwia. Analizując te wszystkie okoliczności Sąd Okręgowy uznał, że wina i społeczna szkodliwość czynu oskarżonego nie są znaczne, co uzasadnia warunkowe umorzenie postępowania.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok wobec oskarżonego S. J. w ten sposób że uznając iż wina i społeczna szkodliwość czynu oskarżonego nie są znaczne, na podstawie art.66 § 1 k.k. i art.67 § 1 k.k. postępowanie wobec oskarżonego warunkowo umorzył na okres próby wynoszący 1 rok. W pozostałej części Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy, co odnosi się w szczególności do rozstrzygnięcia o zwolnieniu od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów postępowania przed Sądem I instancji.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. zważywszy na sytuację materialną oskarżonego Sąd Okręgowy zwolnił go od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa.